

Дело C-505/19

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

3 юли 2019 г.

Запитваща юрисдикция:

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

27 юни 2019 г.

Жалбоподател:

WS

Отвѣтник:

Bundesrepublik Deutschland

VERWALTUNGSGERICHT WIESBADEN
(АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД ВИСБАДЕН)

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

по административно дело

W S

жалбоподател,

[...]

срещу

Bundesrepublik Deutschland:

[...]

ОТВѢТНИК,

ОТНОСНО

правната уредба на защитата на личните данни **[ориг. 2]**

На 27 юни 2019 г. Verwaltungsgericht Wiesbaden [...]

определи:

1. Спира производството по делото.
2. На основание член 267 ДФЕС отправя до Съда на Европейския съюз (наричан по-нататък „Съдът“) следните преюдициални въпроси:
  - а) Следва ли член 54 от Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 година между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенното премахване на контрола по техните общи граници („достигания на правото от Шенген“ по смисъла на член 1, параграф 2 от Решение 1999/435/ЕО на Съвета от 20 май 1999 г.) (ОВ L 239, 2000 г., стр. 13; Специално издание на български език 2007 г., глава 19, том 1, стр. 183, наричана по-нататък „КПСШ“) във връзка с член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) да се тълкува в смисъл, че се забранява въобще образуването на наказателно производство за същото деяние във всички договарящи страни по цитираната конвенция, когато германската прокуратура е прекратила образувано от нея наказателно производство, след като обвиняемият е изпълнил определени наложени му задължения, и по-специално е превел определена от прокуратурата нарична сума?
  - б) Произтича ли от член 21, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз (в консолидираната му версия от 7 юни 2016 г. (ОВ С 202, 2016 г., стр. 1 и 47, наричан по-нататък „ДФЕС“) забрана за държавите членки да изпълняват искания за задържане, отправени от трети държави в рамките на международна организация като Международната организация на криминалната полиция Интерпол, когато искането е за задържане на лице — гражданин на Съюза и държавата членка, чийто гражданин е то, е изразила съмнение пред международната **[ориг. 3]** организация, а с това и пред останалите държави членки, дали искането за задържане е съвместимо със забраната за повторно наказване за същото престъпление?
  - в) Допуска ли член 21, параграф 1 ДФЕС въобще образуване на наказателно производство и временно задържане на засегнатото лице в държавите членки, на които то не е гражданин, когато тези действия противоречат на забраната за повторно наказване за същото престъпление?

- г) Следва ли член 4, параграф 1, буква а) и член 8, параграф 1 от Директива (ЕС) 2016/680 във връзка с член 54 от КПСШ и член 50 от Хартата да се тълкуват в смисъл, че държавите членки са длъжни да приемат разпоредби, които гарантират, че когато наказателно производство в една от договарящите страни е довело до погасяване на възможността за наказателно преследване, то във всички договарящи страни по Споразумението между правителствата на държавите от икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенното премахване на проверките по техните общи граници от 14 юни 1985 г. (ОВ L 239, 2000 г., стр. 13; Специално издание на български език 2007 г., глава 19, том 1, стр. 183) се забранява по-нататъшно обработване на червени бюлетини на Международната организация на криминалната полиция Интерпол, които биха могли да доведат до последващо наказателно производство?
- [д)] Има ли международна организация като Международната организация на криминалната полиция Интерпол адекватно ниво на защита на данните в случаите, когато липсва решение по оценяване на това ниво по член 36 от Директива (ЕС) 2016/680 и/или не са налице подходящи гаранции по член 37 от Директива (ЕС) 2016/680?
- [е)] Могат ли държавите членки, които са посочени в циркулярно съобщение за издирване („червена бюлетина“) от трети държави пред Международната организация на криминалната полиция Интерпол, да предприемат по-нататъшно обработване на данни само когато със съобщението за издирване трета държава отправя искане за задържане и екстрадиция и иска задържане, което не е в нарушение на правото на Европейския съюз, и по-специално на забраната за повторно наказване за същото престъпление?
3. Запитващата юрисдикция отправя искане настоящото преюдициално запитване да бъде разгледано по реда на спешното преюдициално производство по член 107 от Процедурния правилник на Съда [ориг. 4]

Мотиви

I.

1. **Член 50 от Хартата на основните права** на Европейския съюз (ОВ С 202, 7 юни 2016 г., стр. 389) гласи:

„Никой не може да бъде подложен на наказателно преследване или наказван за престъпление, за което вече е бил оправдан или осъден на територията на Съюза с окончателно съдебно решение в съответствие със закона“.

2. **Член 21, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз** (в консолидираната му версия от 7 юни 2016 г. (ОВ С 202, 2016 г., стр. 1 и 47) гласи:

„Всеки гражданин на Съюза има право свободно да се движи и да пребивава в рамките на територията на държавите членки при спазване на ограниченията и условията, предвидени в Договорите, и на мерките, приети за тяхното осъществяване“.

3. **Член 54 от Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 година** между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенното премахване на контрола по техните общи граници от 19 юни 1990 година (ОВ L 239, 2000 г., стр. 19; Специално издание на български език 2007 г., глава 19, том 1, стр. 183) предвижда:

„Лице, което е осъдено в една договаряща страна, не може да бъде преследвано за същите деяния в друга договаряща страна, при условие че когато лицето е осъдено, санкцията е изпълнена или е в процес на изпълнение, или не може да се изпълни по силата на законите в договарящата страна, в която е произнесена“.

4. **Член 4 от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година** относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на [ориг. 5] Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (ОВ L 119, 2016 г., стр. 89) урежда

Принципи[те], свързани с обработването на лични данни

Държавите членки гарантират, че личните данни са:

- а) обработвани законосъобразно и добросъвестно;*
- б) събирани за конкретни, изрично указани и легитимни цели и не се обработват по начин, който е несъвместим с тези цели;*
- в) подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват;*
- г) точни и, при необходимост, поддържани в актуален вид; трябва да се предприемат всички разумни мерки, за да се гарантира своевременното изтриване или коригиране на неточни лични данни, като се имат предвид целите, за които те се обработват;*

- d) *съхранявани във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данните за период не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват;*
- e) *обработвани по начин, който гарантира подходящо ниво на сигурност на личните данни, включително защита срещу неразрешено или незаконосъобразно обработване и срещу случайна загуба, унищожаване или повреждане, като се прилагат подходящи технически или организационни мерки.*

5. **Член 8 от Директива (ЕС) 2016/680 урежда**

Законосъобразност[та] на обработването

1. *Държавите членки предвиждат обработването да бъде законосъобразно само ако и доколкото то е необходимо за изпълнението на задача, осъществявана от компетентен орган за целите, определени в член 1, параграф 1, и е въз основа на правото на Съюза или правото на държава членка.*
2. *В правото на държавата членка, регламентиращо обработването, попадащо в обхвата на настоящата директива, се посочват най-малко общите цели на обработването, личните данни, които се обработват, и конкретните цели на обработването. [ориг. 6]*

II.

6. Жалбоподателят оспорва циркулярно съобщение за издирване („червена бюлетина“), регистрирано в Международната организация на криминалната полиция Интерпол от държава извън Европейския съюз. Съгласно член 82 от Data Processing Rules (Правилата за обработване на данни) на Интерпол червената бюлетина има за цел установяването на местопребиваването и задържането под стража на лице с оглед неговата екстрадиция. В разглеждания случай искането за задържане е свързано с обвинение срещу жалбоподателя за корупция. Именно въз основа на това обвинение Прокуратура I на град Мюнхен образува производство по разследване, което в крайна сметка е прекратено поради изпълнението на наложено задължение за внасяне на парично обезпечение по член 153а, параграф 1, първо изречение от StPO (Strafprozessordnung) (Наказателнопроцесуален кодекс) (по въпроса дали прокуратурата е независим орган вж. решение на Съда от 27 май 2019 г., С-509/18, ECLI:EUC:2019:457; по въпроса за независимостта на съда вж. дело С-272/19). Така в настоящия случай поради проведеното наказателно преследване би била приложима забраната за повторно наказване, тъй като прокуратурата на държава членка е прекратила без участието на съд образуването в същата държава членка наказателно производство, след като обвиняемият е изпълнил определени наложени му задължения, по-специално като е внесъл парично обезпечение в определен от прокуратурата размер (решение на Съда от 11 февруари 2003 г.,

съединени дела C-187/01 и C-385/01, Hüseyin Gözütok [C-187/01] и Klaus Brügge [C-385/01]; вж. и решение на Съда от 29 юни 2016 г., C-486/14).

7. Целта на иницирираната от държава извън Европейския съюз червена бюлетина е издирването на жалбоподателя със заповед на Интерпол във всички понастоящем 190 държави — членки на тази организация, а следователно и във всички държави — членки на ЕС, в това число всички държави — договарящи страни в Шенгенското пространство. През 2013 г. по инициатива на Федерална република Германия Интерпол приема „допълнение“, в което се посочва, че националното централно бюро – в случая Bundeskriminalamt (Федерална следствена служба) преценява приложимостта на забраната за повторно наказване с оглед на фактите и обстоятелствата, въз основа на които е издаден актът за обявяване на дадено лице за издирване. От запазващата своята валидност червена бюлетина следва, че жалбоподателят не може да пребивава в никоя от държавите — членки на ЕС, в Шенгенското пространство, без да се изложи на риск от незаконосъобразно задържане под стража, тъй като въпреки позоваването на принципа „ne bis in idem“ той очевидно поради тази червена бюлетина е поставен от всички държави в списъка на лицата за издирване. [ориг. 7]
8. Ответникът заявява, че жалбоподателят не е регистриран в Шенгенската информационна система (ШИС) като издирвано лице. Жалбоподателят обаче установява чрез собствено проучване, че данните за него са запазени в националните бази данни на държавите — членки на Европейския съюз, включително на държавите от Шенгенското пространство.
9. Съгласно член 8, параграф 1 от Директива (ЕС) 2016/680 обработването на лични данни, в разглеждания случай съдържащите се в червената бюлетина, е законосъобразно само ако и доколкото то е необходимо за изпълнението на задача, осъществявана за целите, определени в член 1, параграф 1 от тази директива, и е въз основа на правото на Съюза или правото на държава членка.
10. Следователно член 54 от КПСШ във връзка с член 50 от Хартата следва да е приложим и без направена регистрация в ШИС. От постоянната практика на Съда следва, че целта на изложения в член 54 от КПСШ
11. „принцип „ne bis in idem“, е, от една страна, да не се допуска в пространството на свобода, сигурност и правосъдие лицето, спрямо което е постановено окончателно съдебно решение, да бъде — при упражняване на правото си на свободно движение — преследвано за едно и също деяние на територията на няколко договарящи държави, за да се гарантира правната сигурност посредством зачитане на влезлите в сила решения на публичните власти при липсата на хармонизация или сближаване на наказателните законодателства на държавите членки.“ [неофициален превод]

(решение на Съда от 28 септември 2006 г., C-150/05 (Van Straaten), т. 44; вж. също решения на Съда от 27 май 2014 г., C-129/14 PPU (Spasic), т. 63; от 28 септември 2006 г., C-150/05 (Van Straaten), т. 45 и сл.; от 9 март 2006 г., C-436/04 (Van Esbroeck), т. 33 и от 10 март 2005 г., C-469/03 (Miraglia), т. 32).

12. Член 54 от КПСШ се явява съществена правна последица от принципа на взаимно доверие между договарящите страни в системата на наказателно правосъдие на всяка от тях. Това важи също така, при това особено в случаите, когато наказателните закони на договарящите страни предвиждат различни правни последици от деянието (решения на Съда от 28 септември 2006 г., C-150/05 (Van Straaten), т. 44; от 28 септември 2016 г., C-467/04 (Gasparini), т. 30 и от 9 март 2006 г., C-436/04 (Van Esbroeck), т. 31).
13. Ограничаването на приложимостта на член 54 от КПСШ до регистрираните в ШИС престъпления би било несъвместимо с тези цели. Пространството на свобода, сигурност и правосъдие, защитата на засегнатите лица и принципът на **[ориг. 8]** взаимно доверие между договарящите страни в системата на наказателно правосъдие на всяка от тях трябва да проявят своето действие и при престъпления, които не са регистрирани в ШИС.
14. В решение от 6 септември 2016 г., C-182/15 (Aleksi Petruhhin/Latvijas Republikas Generalprokuratura, ECLI:EU:C:2016:630) Съдът постановява, че правото на Съюза, и по-специално член 21 ДФЕС, е приложимо и към отношенията между държава членка и трета държава в областта на екстрадицията (там, т. 30). Положението не може да е по-различно, когато отношенията между държава членка и трета държава са опосредени от международна организация като Интерпол, която разпространява в другите държави искания за задържане под стража и за други действия от компетентността на криминалната полиция. Рисковете за свободното движение на гражданите на Съюза, произтичащи от възможността те да бъдат незаконосъобразно екстрадирани по време на пребиваването им на територията на друга държава членка, различна от държавата им членка на произход, въз основа на повдигнато срещу тях незаконно обвинение в трета държава, което нарушава забраната за повторно наказване и следователно противоречи на правото на Съюза, могат да бъдат неутрализирани само чрез такова широко тълкуване на приложното поле на член 21, параграф 1 ДФЕС. Що се отнася до защитата от незаконосъобразно екстрадиране, установена с решение на Съда от 6 септември 2016 г., C-182/15 (Aleksi Petruhhin/Latvijas Republikas Generalprokuratura, ECLI:EU:C:2016:630), която се изразява в предоставянето на възможност на държавата членка, чийто гражданин е засегнатото от съответната червена бюлетина лице, да издаде европейска заповед за арест за целите на преследването (там, т. 48), този вид защита не може да намери приложение в настоящия случай, тъй като забраната за повторно наказване по самото си естество отрича издаването на европейска заповед за арест.

15. Освен това, както бе отбелязано, когато се произнасят по искания за задържане под стража, държавите членки са длъжни да приложат член 21, параграф 1 ДФЕС, а с това и правото на Съюза, и да гарантират спазването на основните права по Хартата, в случая — по член 50 от нея (вж. решение на Съда от 6 септември 2016 г., C-182/15 (Aleksi Petruhhin/Latvijas Republikas Generalprokuratura), ECLI:EU:C:2016:630, т. 52).
16. Член 54 от КПСШ във връзка с член 50 от Хартата изрично съдържа не само забрана за повторно наказване, но и за повторно **[ориг. 9]** наказателно преследване във всички договарящи държави от Шенгенското пространство. От практиката на Съда следва, че прекратяването на производството на основание член 153а, параграф 1, изречение първо от СтПО след изпълнение на наложените на обвиняемия задължения също представляват осъждане с влязъл в сила съдебен акт по смисъла на тези разпоредби (решение на Съда от 11 февруари 2003 г., съединени дела C-187/01 и C-385/01, Hüseyin Gözütok [C-187/01] и Klaus Brügge [C-385/01], т. 27 и сл.).
17. Съгласно член 8, параграф 1 от Директива (ЕС) 2016/680 обработването е законосъобразно само ако се извършва въз основа на правото на Съюза. От съображения 2 и 93 от Директива (ЕС) 2016/680 е видно също, че тази директива има за цел да се защитят „основните права и свободи“ на физическите лица. В съображение 25 от Директива (ЕС) 2016/680 се посочва изрично, че спазването на „основните права и свободи“ следва да се гарантира и в процеса на обмен с Интерпол. Член 54 от КПСШ и член 50 от Хартата са разпоредби на правото на Съюза, като член 50 от Хартата установява основно право, прогласено от правото на Съюза. Съгласно член 51, параграф 1 от Хартата, разпоредбите ѝ се отнасят за държавите членки единствено когато те прилагат правото на Съюза. Държавите членки обаче прилагат правото на Съюза по смисъла на тази разпоредба и когато транспонират директиви (решение на Съда от 5 април 2017 г., съединени дела C-217/15 и C-350/15 (Baldetti), т. 16; решение на Съда, голям състав от 26 февруари 2013 г., C-617/10 (Akerberg Fransson), т. 25).
18. Ето защо обработването по смисъла на член 8, параграф 1 от Директива (ЕС) 2016/680 може да бъде законосъобразно само ако е съвместимо с член 54 от КПСШ и член 50 от Хартата, както и с член 21 ДФЕС.
19. Предаването на искането за задържане под стража и екстрадиция под формата на червена бюлетина представлява обработване на лични данни по смисъла на Директива (ЕС) 2016/680.
20. Съгласно член 2, параграф 1 във връзка с член 1, параграф 1 от Директива (ЕС) 2016/680, тя се прилага за обработването на лични данни „за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване“. **[ориг. 10]**

21. Съгласно член 3, точка 1 от Директива (ЕС) 2016/680 „лични данни“ в този смисъл е „всяка информация, свързана с [...] физическо лице, което може да бъде идентифицирано“. Съгласно член 3, точка [2] от Директива (ЕС) 2016/680 в този смисъл „обработване“ означава „всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друга форма на осигуряване на достъп до данните, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване“.
22. В настоящия случай тези условия са изпълнени. Предаването на регистрираните в червената бюлетина данни към националните системи за издирване служи за целите на наказателното преследване и изпълнението на наказанията за престъпления, но в трета държава. Става въпрос за данни за физическо лице, чиято самоличност може да бъде установена. Операцията по предаване на данните се явява същевременно тяхно запазване. Освен това предаването на лични данни представлява и форма на тяхната употреба, тъй като наличието им в националните системи за издирване служи като основа за провеждане на разследването с цел задържане под стража и евентуална екстрадиция на лицето в третата държава.
23. Ако обаче се приеме, че обработването е законосъобразно само в случай че е съвместимо с член 54 от КПСШ и член 50 от Хартата, както и с член 21, параграф 1 ДФЕС, исканията за издирване би следвало да бъдат заличени в държавите членки. Във връзка с това член 7, параграф 3 от Директива (ЕС) 2016/680 предвижда, че ако се окаже, че са предадени неверни лични данни или че личните данни са предадени незаконосъобразно, получателят се уведомява незабавно. В такъв случай личните данни се коригират или заличават или обработването им се ограничава в съответствие с член 16 от същата директива.
24. Следва да се има предвид, че Интерпол не заличава данните. Всички държави членки участват в Международната организация на криминалната полиция (Интерпол). За да изпълнява мисията си, Интерпол получава, съхранява и обменя лични данни в помощ на компетентните органи с цел предотвратяване и борба с международната престъпност. „Поради това е уместно да се засили сътрудничеството между Съюза и Интерпол чрез насърчаването на [ориг. 11] ефективен обмен на лични данни, като същевременно се гарантира спазването на основните права и свободи по отношение на автоматизираното обработване на лични данни. При предаването на лични данни от Съюза на Интерпол и на държави, които имат делегирани членове в Интерпол, следва да се прилага настоящата директива, по-специално разпоредбите относно международното предаване на данни. Настоящата директива следва да не засяга специфичните разпоредби, установени в Обща позиция 2005/69/ПВР на Съвета и Решение 2007/533/ПВР на Съвета“ (съображение 25 от Директива (ЕС) 2016/680).

25. В настоящия случай не е видно член 40 от Директива (ЕС) 2016/680 (Международно сътрудничество за защита на личните данни) да е транспониран, а от съответното становище на ответника следва, че федералното правителство въобще и няма такова намерение. Съгласно това становище по отношение на международни организации като Интерпол се предприемат подходящи мерки за:
- а) разработване на механизми за международно сътрудничество с цел подпомагане ефективното прилагане на законодателството за защита на личните данни;
  - б) осигуряване на международна взаимопомощ при прилагането на законодателството за защита на личните данни, включително чрез уведомяване, препращане на жалби, помощ при разследвания и обмен на информация, при условие че има подходящи гаранции за защитата на личните данни и другите основни права и свободи;
  - в) включване на съответните заинтересовани страни в обсъждания и дейности, насочени към насърчаване на международното сътрудничество за прилагането на законодателството за защита на личните данни;
  - г) насърчаване на обмена и документирането на законодателство и практики в областта на защитата на личните данни, включително във връзка със спорове за компетентност с трети държави. **[ориг. 12]**
26. Няма данни да са предприемани такива мерки.
27. Член 36 от Директива (ЕС) 2016/680, но и член 37 от нея уреждат само случаите на предаване на данни от държавите членки на Интерпол. **Обратният случай – на предаване на данни от Интерпол на държавите членки** не е уреден в Директива (ЕС) 2016/680. Така уредбата в Директива (ЕС) 2016/680 съдържа нормативна празнина, която трябва да бъде запълнена. Ако обаче Интерпол въпреки забраната за повторно наказване не се въздържа от предаването на данни чрез червена бюлетина до всички държави членки и не осигури незабавно изтриване на данните, запитващата юрисдикция има сериозно съмнение за надеждността на международната организация Интерпол в областта на защитата на личните данни. В крайна сметка поради неблагоприятност и липсата на подходящи гаранции от страна на Интерпол се поставя въпросът дали държавите членки не следва въобще да се откажат от сътрудничество с Интерпол, тъй като само по този начин може да се гарантира свободата на движение на лицата в рамките на Европейския съюз. Съвсем очевидно е, че само така Съюзът може да изгради пространството на свобода и да гарантира свободата на движение на всяко отделно лице (вж. член 67 ДФЕС). Тъй като в рамките на ЕС очевидно липсва координация във връзка с червените бюлетини, както и единна правна уредба, свободата на движение на гражданите на държавите членки

може да бъде гарантирана единствено чрез прекратяване на членството им в Интерпол.

28. Изложеното в съображение 64 от Директива (ЕС) 2016/680 виждане, че когато лични данни се предават от Съюза на администратори, обработващи лични данни, или на други получатели в трети държави или на международни организации, нивото на защита на физическите лица, предвидено в Съюза с настоящата директива, не следва да бъде застрашено (вж. и член 35, параграф 3 от Директива (ЕС) 2016/680), включително в случаите на последващо предаване на лични данни от третата държава или международната организация на администратори или обработващи лични данни в същата или друга трета държава или международна организация, това правило трябва да важи и за предаването на лични данни от трета държава или международна организация, в случая Интерпол, на държавите — членки на Европейския съюз. В противен случай *предоставеното от Директива (ЕС) 2016/680 ниво на защита няма да бъде гарантирано.* [ориг. 13]
29. Също така би било възможно координиране между държавите членки, при което една от тях съгласува с останалите третирането на такава червена бюлетина чрез вербална нота — нещо, което обаче ответникът [...] очевидно не желае да предприеме в настоящия случай.
30. В противен случай би трябвало да се гарантира, че данните, регистрирани в циркулярно съобщение за издирване („червена бюлетина“) в рамките на Международната организация на криминалната полиция Интерпол от държави, които не са договарящи страни в КПСШ, могат да продължат да бъдат обработвани от държавите членки само когато държава извън ЕС разпространява циркулярно съобщение с искане за задържане и екстрадиция и това искане за задържане не нарушава правото на Европейския съюз.
31. Решаването на правния спор зависи от отговорите на преюдициалните въпроси. Всъщност при наличието на забрана за повторно наказване обявяването на дадено лице от страна на трета държава за издирване чрез червена бюлетина би било незаконосъобразно в държавите членки и всички те могат да откажат обработването на червена бюлетина, с което ще се гарантира свободата на движение на жалбоподателя в рамките на Европейския съюз и Шенгенското пространство. Дали този резултат ще се постигне чрез прекратяване на членството на всички държави членки в Интерпол или пък посредством съответно доразвиване на уредбата на Директива (ЕС) 2016/680 от съдебната практика е въпрос, по който Съдът на Европейския съюз следва да се произнесе в диспозитива на своето решение.

III.

32. Делото носи необходимата спешност (вж. член 107, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда).

33. Спешността произтича преди всичко от възрастта на жалбоподателя. Той е роден на 17 ноември 1937 г. и вече е навършил 80 години. До решаването на делото жалбоподателят практически не може да напусне германската територия. От 2008 г. насам германските и американските следствени органи водят срещу него наказателно разследване. Ако процесът продължи още седмици и години наред, това ще бъде прекомерна тежест за жалбоподателя, **[ориг. 14]** въпреки че поради хроничната си натовареност запитващата юрисдикция успява да отправи настоящото преюдициално запитване едва сега.

IV.

34. [...]

[...]